

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Druk nr 1407

SPRAWOZDANIE

KOMISJI NADZWYCZAJNEJ DO SPRAW ZMIAN W KODYFIKACJACH

**o rządowym projekcie ustawy – o zmianie ustawy
– Kodeks postępowania w sprawach
o wykroczenia /druk nr 1049/.**

Sejm na 35 posiedzeniu w dniu 23 listopada 2002 r. – zgodnie z art. 87 ust.2 w związku z art. 90 ust. 1 regulaminu Sejmu skierował powyższy projekt ustawy do Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach, w celu rozpatrzenia.

Komisja Nadzwyczajna do spraw zmian w kodyfikacjach po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniach w dniach 28 listopada 2002 r. oraz 12 marca 2003 r.

wnosi:

Wysoki Sejm uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Warszawa, dnia 12 marca 2003 r.

Przewodniczący Komisji
i sprawozdawca

/-/Janusz Wojciechowski

USTAWA
z dnia 2003 r.

o zmianie ustawy - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia

Art. 1.

W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 106, poz. 1148) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2. po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Orzekanie w postępowaniu zwyczajnym następuje wówczas, gdy brak jest podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu przyspieszonym albo nakazowym.”;

2) w art. 17 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Udział w sprawie organu, który złożył wniosek o ukaranie, wyłącza Policję od udziału w sprawie.”;

3) w art. 26:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. O przesłaniu wniosku o ukaranie oskarżyciel publiczny zawiadamia ujawnionego pokrzywdzonego, wskazując sąd, do którego wniosek skierowano i pouczając go o uprawnieniach, o których mowa w § 3.”;

b) uchyla się § 2,

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Pokrzywdzony może w terminie 7 dni od zawiadomienia, o którym mowa w § 1, oświadczyć, że będzie działać obok oskarżyciela publicznego jako oskarżyciel posiłkowy; po upływie tego terminu uprawnienie wygasa.”;

d) uchyla się § 4;

4) w art. 37 w § 5 wyrazy „art. 144-146, 148,” zastępuje się wyrazami „art. 144-146, 147 § 3, art. 148.”;

5) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38 § 1. Do czynności procesowych prowadzonych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio także przepisy

art. 95, 100 § 1 i 6 zdanie pierwsze, art. 105, 107, 108, 116-121, 122-127, 128-134, 136-142, 156 § 1-4, art. 157, 158 i 160-166 oraz art. 476 § 2 Kodeksu postępowania karnego, a gdy sąd nie orzeka jednoosobowo, również art. 109-114 i 115 § 1, § 2 zdanie pierwsze oraz § 3 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Przy pierwszym wysłuchaniu oraz w wypadku, o którym mowa w art. 54 § 7, osoba podejrzana o popełnienie wykroczenia ma obowiązek wskazać adres dla doręczeń w kraju; w razie nieuczynienia tego, pismo wysłane pod ostatnio znanym adresem w kraju albo jeżeli adresu tego nie ma, załączone do akt sprawy, uważa się za doręczone, o czym należy ją pouczyć.”;

6) w art. 42 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego obwinionego, sąd lub prokurator działający na podstawie art. 56 § 1 powołuje biegłego psychiatrę. Przepis art. 202 § 4 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.”;

7) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. Jeżeli miejsce pobytu osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia nie jest znane, sąd może zarządzić ustalenie miejsca jej pobytu przez Policję. Policja ustala też miejsce pobytu z własnej inicjatywy albo może je ustalić na wniosek organu dokonującego czynności wyjaśniających. Sąd może zarządzić przymusowe doprowadzenie obwinionego.”;

8) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Art. 54. § 1. W celu ustalenia, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie oraz zebrania danych niezbędnych do sporządzenia wniosku o ukaranie, Policja przeprowadza czynności wyjaśniające. Czynności te w miarę możliwości należy podjąć w miejscu popełnienia czynu bezpośrednio po jego ujawnieniu i zakończyć w ciągu miesiąca.

§ 2. Jeżeli czynności wyjaśniające nie dostarczyły podstaw do wniesienia wniosku o ukaranie, zawiadamia się o tym ujawnionych pokrzywdzonych oraz osobę, o której mowa w art. 56a, wskazując przyczynę niewniesienia wniosku o ukaranie.

§ 3. Jeżeli okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, utrwalenie czynności wyjaśniających można ograniczyć do sporządzenia notatki urzędowej, zawierającej ustalenia niezbędne do sporządzenia wniosku o ukaranie. Notatka powinna zawierać wskazanie rodzaju czynności, jej czasu i miejsca oraz osób uczestniczących, a także krótki opis przebiegu czynności i podpis osoby, która ją sporządziła.

§ 4. Jeżeli okoliczności czynu budzą wątpliwości, dla realizacji celu określonego w § 1 można przeprowadzić odpowiedni dowód. Utrwalenie takiej czynności następuje w formie protokołu ograniczonego do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących udział w czynności.

§ 5. W stosunku do osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 74 § 3 i art. 308 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

§ 6. Należy niezwłocznie przesłuchać osobę, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie. Osoba taka ma prawo odmówić złożenia wyjaśnień oraz zgłosić wnioski dowodowe, o czym należy ją pouczyć. Przesłuchanie tej osoby zaczyna się od powiadomienia jej o treści zarzutu wpisanego do protokołu przesłuchania; przepis § 4 zdanie drugie stosuje się.

§ 7. Od przesłuchania osoby, o której mowa w § 6, można odstąpić, jeżeli byłoby ono połączone ze znacznymi trudnościami; osoba ta może nadesłać wyjaśnienia do właściwego organu w terminie 7 dni od odstąpienia od przesłuchania, o czym należy ją pouczyć. Odstąpienie od przesłuchania oraz pouczenie dokumentuje się notatką urzędową.”;

9) w art. 55 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Czynności wyjaśniające przeprowadza się także w celu uzupełnienia lub sprawdzenia faktów podanych we wniosku o ukaranie w wypadku wskazanym w art. 60 § 1 pkt 6.”;

10) w art. 56 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepisy art. 54 i 55 stosuje się odpowiednio do organów wskazanych w art. 17 § 2 i 3, w granicach ich właściwości, a także do innych organów, gdy ustawa tak stanowi.”;

11) po art. 56 dodaje się art. 56a w brzmieniu:

„Art. 56a. Jeżeli nie zachodzą okoliczności określone w art. 27, osobie która złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, przysługuje zażalenie do organu nadrzędnego na niewniesienie wniosku o ukaranie.”;

12) w art. 57:

a) w § 3:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) miejsca zatrudnienia obwinionego oraz w miarę możliwości danych o jego warunkach materialnych, rodzinnych i osobistych,”

- pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) danych dotyczących uprzedniego skazania obwinionego za podobne przestępstwo lub wykroczenie, jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność.”

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Do wniosku o ukaranie oskarżyciel publiczny dołącza materiały czynności wyjaśniających lub postępowania przygotowawczego, a także, do wiadomości sądu, adresy świadków i pokrzywdzonych, oraz po jednym odpisie wniosku dla każdego z obwinionych.”;

13) w art. 59 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli wniosek o ukaranie odpowiada warunkom formalnym, prezes sądu, wszczynając postępowanie zarządzeniem, kieruje sprawę do rozpoznania na rozprawie lub na posiedzeniu albo - w razie stwierdzenia okoliczności wyłączających postępowanie lub wskazanych w art. 61 § 1 - orzekając jednoosobowo, odmawia wszczęcia postępowania. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania służy zażalenie osobie, która złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, ujawnionemu pokrzywdzonemu oraz organowi, który wniósł wniosek o ukaranie.”;

14) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Art. 60. § 1. Prezes sądu, po wszczęciu postępowania, kieruje sprawę na posiedzenie, jeżeli:

- 1) oskarżyciel publiczny wystąpił z wnioskiem o skazanie obwinionego bez przeprowadzania rozprawy,
- 2) obwiniony, po wezwaniu go na rozprawę lub zawiadomieniu o jej terminie, wystąpił z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzania rozprawy,
- 3) zostały stwierdzone przed rozprawą okoliczności wyłączające postępowanie,
- 4) zachodzi potrzeba wydania postanowienia o niewłaściwości sądu,
- 5) zachodzi potrzeba umorzenia postępowania z powodu oczywistego braku podstaw obwinienia,
- 6) w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel posiłkowy, niezbędne jest polecenie Policji lub innemu organowi dokonania określonych czynności dowodowych,
- 7) zachodzi możliwość wydania wyroku nakazowego,
- 8) zachodzi potrzeba wydania innego rozstrzygnięcia przekraczającego uprawnienia prezesa.

§ 2. O terminie posiedzenia, w wypadkach wskazanych w § 1 pkt 1, 2, 3 i 5 powiadamia się strony i ich przedstawicieli procesowych. Niestawiennictwo prawidłowo powiadomionych osób nie tamuje toku postępowania. Udział obrońcy, o którym mowa w art. 21 § 1, jest jednak obowiązkowy w posiedzeniu określonym w § 1 pkt 1 i 2.

§ 3. W wypadku wskazanym w § 1 pkt 2 prezes sądu może zarządzić rozpoznanie wniosku obwinionego na rozprawie, jeżeli przyspieszy to bieg postępowania. Wniosek ten rozpoznaje się wówczas przed rozpoczęciem przewodu sądowego.

§ 4. W dalszym postępowaniu sąd nie jest związany oceną faktyczną ani prawną przyjętą za podstawę rozstrzygnięć wydanych w trybie określonym w § 1-3.”;

15) art. 61 otrzymuje brzmienie:

„Art. 61. § 1. Można odmówić wszczęcia postępowania, a wszczęte umorzyć także wtedy, jeżeli:

- 1) w sprawie o ten sam czyn, jako mający jednocześnie znamiona przestępstwa i wykroczenia, postępowanie karne zostało już prawomocnie zakończone orzeczeniem skazującym lub toczy się postępowanie karne z oskarżenia publicznego,
- 2) wobec sprawcy zastosowano środek oddziaływania w postaci pouczenia, zwrócenia uwagi lub ostrzeżenia albo środek przewidziany w przepisach o odpowiedzialności dyscyplinarnej lub porządkowej, a środek ten jest wystarczającą reakcją na wykroczenie.

§ 2. Na postanowienie o umorzeniu postępowania z przyczyn wskazanych w § 1 przysługuje zażalenie.

§ 3. W sprawie o wykroczenie, w której odmówiono wszczęcia postępowania lub je umorzono, można podjąć postępowanie w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie o przestępstwo, jeżeli orzeczeniem tym uniewinniono oskarżonego lub umorzono postępowanie, a nie ustała jeszcze karalność wykroczenia.”;

16) w art. 67 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zawiadomienie obwinionego o terminie pierwszej rozprawy powinno zawierać pouczenie o tym, że może on sprowadzić na rozprawę świadków i przedstawić inne dowody na swoją obronę lub wskazać je sądowi w takim czasie, aby dowody te mogły być przeprowadzone na rozprawie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od doręczenia zawiadomienia, a także o przysługującym mu prawie do odmowy złożenia wyjaśnień lub udzielenia odpowiedzi na pytanie i do korzystania z pomocy obrońcy oraz o prawie przeglądania akt sprawy, jak również o obowiązku powiadomienia sądu o każdej zmianie miejsca pobytu lub zamieszkania na okres dłuższy niż 7 dni, a w razie pobytu za granicą - o konieczności wskazania w kraju adresu dla doręczeń i o konsekwencjach uchybienia tym obowiązkom. W zawiadomieniu należy pouczyć obwinionego o przysługującym mu prawie wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w art. 58 § 3. Zawiadomienie lub wezwanie powinno także zawierać pouczenie, iż rozprawa może być prowadzona pod nieobecność obwinionego jako zaoczna oraz pouczenie o możliwości przymusowego doprowadzenia obwinionego na rozprawę.”;

17) art. 68 otrzymuje brzmienie:

„Art. 68. § 1. Jeżeli obwiniony lub świadek mieszka poza miejscowością, w której ma siedzibę właściwy sąd, prezes sądu lub sąd może zwrócić się do sądu, na którego terenie działania mieszkają te osoby, o przesłuchanie ich co do wskazanych okoliczności.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do obwinionego lub świadka pozbawionego wolności.”;

18) w art. 74 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli obwiniony odmawia złożenia wyjaśnień albo wyjaśnienia odmiennie niż poprzednio lub oświadcza, że pewnych okoliczności nie pamięta, wolno odczytywać w odpowiednim zakresie jego wyjaśnienia złożone poprzednio w trybie art. 54 § 6 lub 7, a także jego wyjaśnienia złożone

w charakterze obwinionego albo oskarżonego przed sądem w tej lub innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Po odczytaniu protokołu sąd wzywa obecnego obwinionego do wypowiedzenia się co do treści protokołu i do wyjaśnienia zachodzących sprzeczności.”;

19) w art. 76 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepis § 1 stosuje się także do notatek urzędowych, o których mowa w art. 54 § 3, z tym że na żądanie strony sąd przeprowadza na rozprawie czynności dowodowe, których dotyczy notatka, chyba że stwierdza ona okoliczności, którym obwiniony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczał.”;

20) w art. 82:

a) w § 1 wyrazy „, , art. 418 § 1 i 3,” zastępuje się wyrazami „, , art. 418 § 1 i 3, art. 418a”;

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. W wypadku wskazanym w § 4, sąd:

- 1) wobec osoby czasowo przebywającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zarządza zatrzymanie jej paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy, na czas do stawienia się do wykonania kary,
- 2) wobec osoby niemającej stałego miejsca zamieszkania lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, skazanej na karę aresztu, zarządza natychmiastowe osadzenie jej w zakładzie karnym,
- 3) wobec osoby, o której mowa w pkt 2, skazanej na karę grzywny, orzeka zastępczą karę aresztu, przyjmując 1 dzień aresztu za równoważny grzywnie od 20 zł do 150 zł, przy czym kara zastępcza nie może przekroczyć 30 dni aresztu; zarządza ponadto, na wypadek nieuiszczenia grzywny w terminie 3 dni, natychmiastowe wykonanie kary zastępczej.”;

21) w art. 93 § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd na posiedzeniu może wydać wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności. Sąd orzeka bez udziału stron.

§ 2. Orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Wydając wyrok nakazowy, sąd uznaje za ujawnione dowody dołączone do wniosku o ukaranie.

§ 3. Wyrokiem nakazowym można orzec również środek karny.”;

22) art. 94 otrzymuje brzmienie:

„Art. 94. § 1. Do wyroku nakazowego stosuje się odpowiednio przepisy art. 504 i 505 z wyłączeniem zdania drugiego, a także art. 506 § 1-3, § 5 i 6 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Na zarządzenie odmawiające przyjęcia sprzeciwu przysługuje zażalenie.

§ 3. Wyrok nakazowy, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub sprzeciw cofnięto, staje się prawomocny.”;

23) w art. 95:

a) uchyla się § 2,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli uprawnienie dla funkcjonariuszy określonego organu do nakładania grzywien wynika z innej ustawy, a ustawa ta nie określa wykroczeń, do których stosuje się postępowanie mandatowe, zakres wykroczeń, za które można nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego, określi, w drodze rozporządzenia, właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, mając na względzie konieczność zapewnienia szybkiej reakcji na fakt popełnienia wykroczenia, a także potrzebę należytej ochrony dóbr szczególnie narażonych na naruszenia ze strony sprawców wykroczeń. Rozporządzenie to określa jednocześnie warunki i sposób wydawania upoważnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego.”;

c) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. W celu ujednoczenia sposobu reakcji organów uprawnionych do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego na określone wykroczenia Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych złożony w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, zróżnicowaną wysokość mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń, uwzględniając rodzaj naruszonego lub zagrożonego dobra oraz stopień szkodliwości poszczególnych czynów.”;

24) w art. 97 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W postępowaniu mandatowym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, funkcjonariusz uprawniony do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego może ją nałożyć jedynie, gdy:

1) schwytano sprawcę wykroczenia na gorącym uczynku lub bezpośrednio po popełnieniu wykroczenia,

2) stwierdzi popełnienie wykroczenia naocznie pod nieobecność sprawcy albo za pomocą urządzenia pomiarowego lub kontrolnego, a nie zachodzi wątpliwość co do osoby sprawcy czynu

- w tym także, w razie potrzeby, po przeprowadzeniu w niezbędnym zakresie czynności wyjaśniających, podjętych niezwłocznie po ujawnieniu wykroczenia. Nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego nie może nastąpić po upływie 14 dni od daty ujawnienia czynu w wypadku, o którym mowa w pkt 1, i 30 dni w wypadku, o którym mowa w pkt 2.”;

25) w art. 98 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Mandatem karnym, o którym mowa w § 1 pkt 1, może być nałożona grzywna jedynie wobec osoby czasowo przebywającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub niemającej stałego miejsca zamieszkania albo pobytu. Mandat taki staje się prawomocny z chwilą uiszczenia grzywny funkcjonariuszowi, który ją nałożył.

§ 3. Mandatem karnym, o którym mowa w § 1 pkt 2, może być nałożona grzywna jedynie wobec osoby innej niż wymieniona w § 2. Mandat powinien zawierać pouczenie o obowiązku uiszczenia grzywny w terminie 7 dni od daty przyjęcia mandatu oraz o skutkach nieuiszczenia grzywny w terminie. Staje się on prawomocny z chwilą pokwitowania jego odbioru przez ukaranego.”;

26) w art. 103 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja, chyba że ustawa stanowi inaczej.”;

27) w art. 104:

a) w § 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu,”

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Uchylenie orzeczenia jedynie z powodów określonych w § 1 pkt 6 oraz w art. 5 § 1 pkt 4 i 5 może nastąpić tylko na korzyść obwinionego.”;

28) po art. 106 dodaje się art. 106a w brzmieniu:

„Art. 106a. Sąd odwoławczy może, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, przeprowadzić dowód na rozprawie, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości lub w znacznej części. Dowód można dopuścić również przed rozprawą.”;

29) w art. 109 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przy rozpoznawaniu środka odwoławczego stosuje się odpowiednio także przepisy art. 425 § 3 i 4, art. 426, 427, 429-438, 440-443, 447, 449, 453, 454 § 1, art. 455, 456, 462, 463 § 1, art. 465 § 1 i 2, art. 466 i 467 Kodeksu postępowania karnego.”;

30) tytuł działu XII otrzymuje brzmienie:

„Dział XII. Postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia”;

31) w dziale XII po tytule działu dodaje się wyrazy:

„Rozdział 20

Odszkodowanie za niesłuszne ukaranie lub zatrzymanie”;

32) w art. 114 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje także osobie niewątpliwie niesłusznie zatrzymanej oraz osobie osadzonej w zakładzie karnym na podstawie art. 82 § 5 pkt 2 albo pkt 3, która następnie została prawomocnie uniewinniona, albo wobec której prawomocnie umorzono postępowanie.”;

33) art. 119 otrzymuje brzmienie:

„Art. 119. Do kosztów postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 616, 617, 618 § 1 i 3, art. 623, 624 § 1, art. 625-627, 630, 633-635, 636 § 1 i 2, art. 637-639 i 641 Kodeksu postępowania karnego,

przy czym wydatkami Skarbu Państwa są także wydatki ponoszone w toku czynności wyjaśniających.”.

Art. 2.

Czynności procesowe dokonane przed wejściem w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. 3.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy wydane przed jej wejściem w życie, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2003 r.